

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1347/2000**af 29. maj 2000****om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Medlemsstaterne har sat sig som mål at bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civile retlige spørgsmål, som er nødvendige for, at det indre marked fungerer tilfredsstillende.
- (2) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende, er det nødvendigt at forbedre og forenkle den frie bevægelighed for retsafgørelser i civile sager.
- (3) Dette spørgsmål falder nu ind under traktatens artikel 65.
- (4) Forskellene mellem visse nationale regler vedrørende kompetence og fuldbyrdelse vanskeliggør den frie bevægelighed for personer og det indre markeds funktion. Det er derfor hensigtsmæssigt at fastsætte bestemmelser, der samordner reglerne vedrørende kompetencekonflikter i ægteskabssager og sager om forældremyndighed, for derved at forenkle formaliteterne med henblik på en hurtig og automatisk anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser.
- (5) Denne forordning er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet som fastsat i traktatens artikel 5, da dens mål ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan. Den går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (6) Ved retsakt af 28. maj 1998 ⁽⁴⁾ udarbejdede Rådet en konvention om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og anbefalede medlemsstaterne at vedtage den i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Kontinuiteten i forhold til de resultater, der blev opnået i forbindelse med indgåelsen af konventionen, bør sikres. Forordningens indhold stemmer i alt væsentligt med konventionen, men for at sikre overensstemmelsen mellem denne forordning og visse bestemmelser i den foreslåede forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handels-sager, indeholder nærværende forordning visse nye bestemmelser i forhold til konventionen.
- (7) For at gennemføre målsætningen om fri bevægelighed inden for Fællesskabet for retsafgørelser i ægteskabssager og i sager om forældremyndighed er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at den grænseoverskridende anerkendelse af kompetence og retsafgørelser vedrørende opløsning af ægteskab og vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn reguleres ved en bindende og umiddelbart anvendelig fællesskabsretsakt.
- (8) Der bør i denne forordning fastsættes logiske og homogene bestemmelser, som tillader en så vidtrækkende fri bevægelighed for personer som mulig. Denne forordning bør derfor også finde anvendelse på tredjelandsborgere, der har en tilstrækkelig tæt tilknytning til en medlemsstats område, i overensstemmelse med kompetencereglerne i denne forordning.

⁽¹⁾ EFT C 247 af 31.8.1999, s. 1.⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 17. november 1999 (endnu ikke offentliggjort i EFT).⁽³⁾ EFT C 368 af 20.12.1999, s. 23.⁽⁴⁾ EFT C 221 af 16.7.1998, s. 1. Samme dag, som Rådet udarbejdede konventionen, noterede det sig den forklarende rapport til konventionen udarbejdet af Alegria Borrás. Denne forklarende rapport findes i samme EFT på side 27.

- (9) Anvendelsesområdet for denne forordning bør omfatte civile sager og ikke-retslige procedurer, som anvendes i ægteskabssager i visse medlemsstater, undtagen rent religiøse procedurer. Derfor bør det fastsættes, at udtrykket »ret« dækker alle — retslige og ikke-retslige — myndigheder, der er kompetente i ægteskabssager.
- (10) Denne forordning omhandler kun sager, der vedrører skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab. Anerkendelse af retsafgørelser om skilsmisse og omstødelse af ægteskab vedrører kun opløsningen af ægteskabet. Denne forordning vedrører ikke spørgsmål som ægtefællernes skyld, de formueretlige virkninger af ægteskabet, underholdspligt eller andre sekundære spørgsmål, selv om sådanne spørgsmål kan være forbundet med sager af ovennævnte art.
- (11) Denne forordning dækker forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn i sager, der er tæt knyttet til en sag vedrørende skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab.
- (12) De kompetencekriterier, der anerkendes i denne forordning, er baseret på princippet om, at der skal være en reel tilknytning mellem den berørte part og den medlemsstat, der har kompetence. Visse kriterier er medtaget, fordi de findes i forskellige medlemsstaters interne retsregler, og fordi de øvrige medlemsstater har godtaget dem.
- (13) En af de farer, der bør tages i betragtning i forbindelse med beskyttelsen af fælles børn i situationer med ægteskabelige kriser, er, at en af forældrene tager barnet med sig til et andet land. Børns grundlæggende interesser skal derfor beskyttes i overensstemmelse med navnlig Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser. Derfor bibeholdes det retmæssige sædvanlige opholdssted som kompetencekriterium i de tilfælde, hvor barnets opholdssted som følge af den ulovlige bortførelse eller tilbageholdelse de facto er blevet ændret.
- (14) Denne forordning er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende foreløbige, herunder sikrende, retsmidler over for personer eller aktiver, der befinder sig på den pågældende medlemsstats område.
- (15) Betegnelsen »retsafgørelser« dækker kun afgørelser, som har ført til skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab. Officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, sidestilles med sådanne retsafgørelser.
- (16) Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser truffet i en medlemsstat er baseret på princippet om gensidig tillid. Grundene til ikke-ankendelse er begrænset til det nødvendige minimum. Procedurene bør omfatte regler, som sikrer, at de grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, anmodningen rettes til, overholdes, som beskytter sagsøgtens ret til forsvar og parternes rettigheder, herunder, hvis der er børn involveret, disses individuelle rettigheder, og som således forhindrer, at der sker anerkendelse af uforenelige retsafgørelser.
- (17) Den medlemsstat, som anmodningen rettes til, bør hverken efterprøve domsstatens kompetence eller sagens realitet.
- (18) Der kan ikke kræves nogen særlig fremgangsmåde i forbindelse med ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister på grundlag af en endelig retsafgørelse i en anden medlemsstat.
- (19) Bestemmelserne i den konvention, der i 1931 blev indgået mellem de nordiske lande, skal kunne finde anvendelse med de begrænsninger, der er anført i denne forordning.
- (20) Spanien, Italien og Portugal har indgået konkordater, inden disse sagsområder blev omfattet af traktaten. Det må sikres, at disse medlemsstater ikke bryder deres internationale forpligtelser over for Pavestolen.
- (21) Det bør stå medlemsstaterne frit for indibyrdes at fastlægge de praktiske gennemførelsesforanstaltninger til denne forordning, så længe der ikke er truffet fællesskabsforanstaltninger med samme formål.
- (22) Listerne i bilag I, II og III vedrørende retter og appelprocedurer bør ændres af Kommissionen på grundlag af ændringer fremsendt af den berørte medlemsstat. Ændringer af bilag IV og V bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾.
- (23) Senest fem år efter denne forordnings ikrafttræden skal Kommissionen undersøge, hvorledes forordningen anvendes og foreslå de ændringer, som måtte være nødvendige.
- (24) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(1) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(25) Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

1. Denne forordning finder anvendelse på:
 - a) civile sager vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab
 - b) civile sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn i forbindelse med ægteskabsager som omhandlet i litra a).
2. Andre procedurer, som er officielt anerkendt i en medlemsstat, sidestilles med retssager. Udtrykket »ret« dækker alle de myndigheder, der i medlemsstaterne har kompetence i sådanne spørgsmål.
3. I denne forordning forstås ved »medlemsstat« alle medlemsstater med undtagelse af Danmark.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 2

Skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

1. Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab er hos retterne i den medlemsstat:
 - a) på hvis område
 - ægtefællerne har deres sædvanlige opholdssted, eller

- ægtefællerne havde deres sidste sædvanlige opholdssted, for så vidt som en af dem stadig opholder sig dér, eller
- sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, eller
- en af ægtefællerne, i tilfælde af fælles begæring, har sit sædvanlige opholdssted, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst et år umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst seks måneder umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen og er statsborger i den pågældende medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« dér

b) hvis nationalitet begge ægtefæller har, eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, hvor begge ægtefæller har »domicil«.

2. I denne forordning svarer udtrykket »domicil« til det domicilbegreb, der anvendes i retsordenerne i Det Forenede Kongerige og Irland.

Artikel 3

Forældremyndighed

1. Den medlemsstats retter, der i medfør af artikel 2 har kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, har kompetence i spørgsmål vedrørende forældremyndigheden over et fælles barn, når barnet har sit sædvanlige opholdssted på den pågældende medlemsstats område.

2. Har barnet ikke sit sædvanlige opholdssted på den i stk. 1 omhandlede medlemsstats område, har retterne i denne stat kompetence i sådanne spørgsmål, hvis barnet har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område, og:

- a) mindst en af ægtefællerne har forældremyndighed over barnet, og
- b) disse retters kompetence er accepteret af ægtefællerne og tjener barnets tarv.

3. Kompetencen, jf. stk. 1 og 2, ophører:

- a) så snart der er truffet endelig afgørelse om imødekomme eller afvisning af begæringen om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskabet, eller

b) så snart der, såfremt der stadig verserer en sag om forældremyndighed på det i litra a) nævnte tidspunkt, er truffet endelig afgørelse i denne sag, eller

c) så snart de i litra a) og b) nævnte sager er afsluttet af anden grund.

Artikel 4

Barnebortførelser

De kompetente retter i henhold til artikel 3 udøver deres kompetence i overensstemmelse med Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser, særlig dennes artikel 3 og 16.

Artikel 5

Modkrav

Den ret, ved hvilken en sag verserer på grundlag af artikel 2, 3 og 4, er også kompetent til at behandle et modkrav, for så vidt som dette falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

Artikel 6

Ændring af separation til skilsmisse

Den ret i en medlemsstat, der har truffet afgørelse om separation, er også kompetent til at ændre en sådan separation til skilsmisse, såfremt lovgivningen i den pågældende medlemsstat giver hjemmel hertil, jf. dog artikel 2.

Artikel 7

De i artikel 2-6 indeholdte kompetenceregleres eksklusive karakter

En ægtefælle

a) som har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, eller

b) som er statsborger i en medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« på en af disse medlemsstaters område.

kan kun sagsøges i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 2-6.

Artikel 8

Anden kompetence

1. Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 2-6, afgøres spørgsmålet om kompetencen i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning.

2. En statsborger i en medlemsstat, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område, kan i lighed med denne medlemsstats egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder i denne stat, over for en sagsøgt, der ikke har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, og som ikke enten er statsborger i en medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« på en af disse medlemsstaters område.

Afdeling 2

Prøvelse af kompetencen og af sagens antagelse til påkendelse

Artikel 9

Prøvelse af kompetencen

En ret i en medlemsstat, for hvilken der indbringes en sag, som den pågældende ret ikke er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, og som en ret i en anden medlemsstat er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, skal på embeds vegne erklære sig inkompetent.

Artikel 10

Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse

1. Såfremt en sagsøgt, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden stats område end den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, ikke giver møde, skal den kompetente ret udsætte sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at vedkommende har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

2. Artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager⁽¹⁾ skal anvendes i stedet for stk. 1 i nærværende artikel, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes fra én medlemsstat til en anden i medfør af nævnte forordning.

⁽¹⁾ Se side 37 i denne EFT.

3. Hvor forordning (EF) nr. 1348/2000 ikke finder anvendelse, skal artikel 15 i Haag-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål anvendes, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

Afdeling 3

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav

Artikel 11

1. Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, på embeds vegne udsætte sagen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.

2. Fremsættes der begæring om skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab, som ikke har samme genstand og hviler på samme grundlag, mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, på embeds vegne udsætte sagen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.

3. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, skal den anden ret erklære sig inkompetent til fordel for den første.

Den part, der anlagde sagen ved den anden ret, kan i det tilfælde fremsætte sin begæring for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt.

4. Ved anvendelsen af denne artikel anses en sag for anlagt ved en ret:

- a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller
- b) hvis det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor det modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

Afdeling 4

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

Artikel 12

Denne forordnings bestemmelser er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende de foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er fastsat i denne stats lovgivning, over for personer eller aktiver i denne stat, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet.

KAPITEL III

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 13

Retsafgørelser

1. I denne forordning forstås ved »retsafgørelser« enhver afgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab truffet af en ret i en medlemsstat samt enhver afgørelse om ægtefællernes forældremyndighed, der træffes i forbindelse med sådanne ægteskabssager, uanset hvorledes den betegnes, såsom dom eller kendelse.

2. Bestemmelserne i dette kapitel finder ligeledes anvendelse på fastsættelse af sagsomkostninger i forbindelse med sager omfattet af denne forordning og på fuldbyrdelse af enhver kendelse om sådanne sagsomkostninger.

3. Ved anvendelsen af denne forordning skal officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, samt forlig, der er indgået for retten under en retssag, og som er eksigible i den medlemsstat, hvor de er indgået, anerkendes og erklæres for eksigible på samme vilkår som de i stk. 1 nævnte afgørelser.

Afdeling 1

Anerkendelse

Artikel 14

Anerkendelse af retsafgørelse

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

2. Der må navnlig ikke stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde i forbindelse med ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister på grundlag af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der er truffet i en anden medlemsstat, når den pågældende afgørelse ikke længere kan gøres til genstand for appel eller genoptagelse i henhold til sidstnævnte medlemsstats lovgivning, jf. dog stk. 3.

3. En berettiget part kan efter fremgangsmåden i afdeling 2 og 3 i dette kapitel få fastslået, at en retsafgørelse skal anerkendes, eller at en retsafgørelse ikke skal anerkendes.

4. Gøres anerkendelsen af en retsafgørelse gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, kan denne ret træffe afgørelse i spørgsmålet.

Artikel 15

Grunde til ikke-ankendelse

1. En retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab kan ikke anerkendes:

- a) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- b) hvor den sagsøgte er dømt som udebleven, eller hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at sagsøgte utvetydigt har accepteret afgørelsen
- c) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der er truffet i en sag mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller
- d) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i en ikke-medlemsstat mellem de samme parter, og denne tidligere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. En retsafgørelse om ægtefællernes forældremyndighed, der træffes i forbindelse med ægteskabssager som omhandlet i artikel 13, kan ikke anerkendes:

- a) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, idet der samtidig skal tages hensyn til barnets tarv
- b) såfremt den, bortset fra i hastetilfælde, er truffet, uden at barnet har haft mulighed for at blive hørt, hvilket er i strid med grundlæggende retsplejprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til

c) hvor en person er dømt som udebleven, eller såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den pågældende i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at vedkommende utvetydigt har accepteret afgørelsen

d) på anmodning af en person, der gør gældende, at afgørelsen krænker vedkommendes forældremyndighed, såfremt afgørelsen er truffet, uden at vedkommende har haft mulighed for at blive hørt

e) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der efterfølgende er truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller

f) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der senere er truffet i en anden medlemsstat eller i den ikke-medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, og denne senere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 16

Aftale med tredjelande

En ret i en medlemsstat kan på grundlag af en aftale om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser undlade at anerkende en retsafgørelse afsagt i en anden medlemsstat, hvis retsafgørelsen i de i artikel 8 nævnte tilfælde kun kan baseres på andre kompetenceregler end dem, der er anført i artikel 2-7.

Artikel 17

Forbud mod prøvelse af kompetencen for retterne i domsstaten

Kompetencen for retterne i domsstaten kan ikke efterprøves. Kompetencereglerne i artikel 2-8 er ikke omfattet af de i artikel 15, stk. 1, litra a), og stk. 2, litra a), omhandlede grundlæggende retsprincipper.

Artikel 18

Forskelle i anvendelig lovgivning

Anerkendelse af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab kan ikke nægtes under henvisning til, at lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke tillader skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab på samme grundlag.

*Artikel 19***Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet**

En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

*Artikel 20***Udsættelse**

1. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt afgørelsen er blevet anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse.

2. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt fuldbyrdelsen er udsat i domsstaten ved iværksættelse af appel eller genoptagelse.

*Afdeling 2***Fuldbyrdelse***Artikel 21***Eksigible retsafgørelser**

1. De i en medlemsstat truffne retsafgørelser om udøvelse af forældremyndigheden over et fælles barn, som er eksigible i den pågældende stat, og som er blevet forkyndt, fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i denne stat.

2. I Det Forenede Kongerige kan sådanne retsafgørelser dog fuldbyrdes i England og Wales, Skotland eller Nordirland, når de på anmodning af en berettiget part er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse i den pågældende del af Det Forenede Kongerige.

*Artikel 22***Retternes stedlige kompetence**

1. Anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, fremsættes over for den ret, der er angivet i bilag I.

2. Rettens stedlige kompetence afgøres på grundlag af den parts sædvanlige opholdssted, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller på grundlag af det sædvanlige opholdssted for det barn, som måtte være berørt af anmodningen.

Hvis ingen af de i første afsnit nævnte steder er beliggende i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, afgøres rettens stedlige kompetence på grundlag af stedet for fuldbyrdelsen.

3. I forbindelse med de fremgangsmåder, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, afgøres rettens stedlige kompetence efter den interne lovgivning i den medlemsstat, hvor anmodningen om anerkendelse eller om ikke-ankendelse fremsættes.

*Artikel 23***Fremgangsmåde ved fuldbyrdelse**

1. Fremgangsmåden ved fremsættelse af anmodningen afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. Den, som fremsætter anmodningen, skal vælge en processuel bopæl i retskredsen for den ret, som anmodningen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke har regler om et sådant valg af bopæl, skal den, som fremsætter anmodningen, udpege en procesfuldmægtig.

3. De i artikel 32 og 33 nævnte dokumenter skal vedlægges anmodningen.

*Artikel 24***Rettens afgørelse**

1. Den ret, som behandler anmodningen, skal træffe sin afgørelse snarest muligt. Den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling gøre indsigelser over for retten.

2. Anmodningen kan kun afslås af en af de i artikel 15, 16 og 17 anførte grunde.

3. En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

*Artikel 25***Underretning om afgørelsen**

Den ansvarlige retsembedsmand drager omsorg for, at den, der har fremsat anmodningen, straks og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, får underretning om den afgørelse, der er truffet vedrørende anmodningen.

*Artikel 26***Appel af afgørelsen om fuldbyrdelse**

1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.

2. Appel skal indgives til den ret, der er angivet i bilag II.

3. Appellen skal behandles i overensstemmelse med reglerne om kontradiktorisk procedure.

4. Hvis appellen indgives af den part, der anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, tilsiges til at give møde for den ret, der behandler appellen. Giver den pågældende part ikke møde, finder artikel 10 anvendelse.

5. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges under henvisning til afstanden.

*Artikel 27***Appelinstanser samt retsmidler**

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag III.

*Artikel 28***Udsættelse**

1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 26 eller 27, kan efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, udsætte sagen, såfremt retsafgørelsen i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet. I sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel eller genoptagelse.

2. Såfremt retsafgørelsen er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, skal enhver form for appel eller genoptagelse i den pågældende domsstat anses som et ordinært retsmiddel ved anvendelsen i stk. 1.

*Artikel 29***Delvis fuldbyrdelse**

1. Såfremt der ved en retsafgørelse er taget stilling til flere krav, og fuldbyrdelse ikke kan tillades for så vidt angår dem alle, skal retten tillade fuldbyrdelse af et eller flere af kravene.

2. Den, som fremsætter anmodningen, kan anmode om delvis fuldbyrdelse.

*Artikel 30***Fri proces**

Har den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal den pågældende under den i artikel 22-25 fastlagte procedure have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

*Artikel 31***Sikkerhed eller depositum**

Det kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med følgende begrundelse:

- a) at vedkommende ikke har sædvanligt opholdssted på den pågældende medlemsstats område
- b) at vedkommende er udlænding eller, hvis der anmodes om fuldbyrdelse i Det Forenede Kongerige eller Irland, at vedkommende har »domicil« i en af disse medlemsstater.

Afdeling 3

Artikel 35

Fælles bestemmelser**Legalisering eller tilsvarende formalitet**

Artikel 32

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet med hensyn til de i artikel 32, 33 og artikel 34, stk. 2, nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

Dokumenter

KAPITEL IV

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 36

1. Den part, der søger eller anfægter anerkendelse af en retsafgørelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal fremlægge:

- a) en genpart af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed, og
- b) den attest, som er omhandlet i artikel 33.

2. Hvor det drejer sig om en udeblivelsesdom, skal den part, der søger anerkendelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, desuden fremlægge:

- a) det originale dokument eller en bekræftet genpart, hvoraf det fremgår, at det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt er blevet forkyndt for den udeblevne part, eller
- b) et dokument, der angiver, at sagsøgte utvetydigt har accepteret retsafgørelsen.

Artikel 33

Andre dokumenter

Den kompetente ret eller myndighed i domsstaten skal på anmodning af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag IV (retsafgørelser i ægteskabssager) eller bilag V (retsafgørelser om forældremyndighed).

Artikel 34

Manglende fremlæggelse af dokumenter

1. Såfremt de i artikel 32, stk. 1, litra b), eller stk. 2, nævnte dokumenter ikke fremlægges, kan retten fastsætte en frist for deres tilvejebringelse eller anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

2. Såfremt retten kræver det, skal der foretages en oversættelse af dokumenterne. Oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.

Forholdet til andre instrumenter

1. Med forbehold af artikel 38 og 42 og nærværende artikels stk. 2 træder denne forordning for så vidt angår medlemsstaterne i stedet for de konventioner mellem to eller flere medlemsstater, som gælder på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning.

2.
 - a) Finland og Sverige kan erklære, at konventionen af 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende international-privatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, med tilhørende slutprotokol, helt eller delvis skal finde anvendelse på deres indbyrdes forbindelser i stedet for bestemmelserne i denne forordning. Disse erklæringer offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* som bilag til forordningen. De nævnte medlemsstater kan på ethvert tidspunkt trække erklæringen helt eller delvis tilbage⁽¹⁾.
 - b) Princippet om ikke-forskelsbehandling af unionsborgerne på grundlag af nationalitet skal overholdes.
 - c) Kompetencereglerne i fremtidige aftaler, der indgås mellem de i litra a) omhandlede medlemsstater, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning, skal være i overensstemmelse med kompetencereglerne i denne forordning.
 - d) Afgørelser, der i en af de nordiske stater, som har fremsat den i litra a) omhandlede erklæring, er truffet af en kompetent myndighed svarende til en af dem, der er omhandlet i kapitel II, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater efter bestemmelserne i kapitel III.

⁽¹⁾ Ingen af disse medlemsstater har fremsat denne erklæring, da forordningen blev vedtaget.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:
- en kopi af de i stk. 2, litra a) og c), omhandlede aftaler og ensartede lovgivninger, der gennemfører disse aftaler
 - meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne aftaler eller ensartede lovgivninger.

Artikel 37

Forholdet til visse multilaterale konventioner

Denne forordning har i forbindelserne mellem medlemsstaterne forrang frem for følgende konventioner, for så vidt angår sagsområder, som er omfattet af denne forordning:

- Haag-konventionen af 5. oktober 1961 om myndighedernes kompetence og lovvalget i sager vedrørende beskyttelse af mindreårige
- Luxembourg-konventionen af 8. september 1967 om anerkendelse af afgørelser om ægteskabs gyldighed
- Haag-konventionen af 1. juni 1970 om anerkendelse af skilsmisser og separationer
- den europæiske konvention af 20. maj 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed
- Haag-konventionen af 19. oktober 1996 om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter samt om samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, forudsat at det berørte barn har sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat.

Artikel 38

Anvendelsesområde

- De aftaler og konventioner, der er nævnt i artikel 36, stk. 1, og artikel 37, bevarer deres gyldighed på sagsområder, hvor denne forordning ikke finder anvendelse.
- De bevarer ligeledes deres gyldighed for så vidt angår retsafgørelser, der er truffet, og officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt før denne forordnings ikrafttræden.

Artikel 39

Aftaler mellem medlemsstater

- To eller flere medlemsstater kan indgå aftaler eller ordninger, som supplerer denne forordnings bestemmelser eller letter dens gennemførelse.

Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:

- en kopi af udkastene til sådanne aftaler
- meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne aftaler.

2. Aftalerne eller ordningerne kan i intet tilfælde fravige kapitel II og III.

Artikel 40

Traktater med Pavestolen

1. Anvendelsen af denne forordning berører ikke den internationale traktat (konkordat) mellem Pavestolen og Portugal, undertegnet den 7. maj 1940 i Vatikanstaten.

2. Afgørelser om et ægteskabs ugyldighed, som træffes i henhold til den i stk. 1 nævnte traktat, anerkendes i medlemsstaterne på de i kapitel III anførte vilkår.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse på følgende internationale traktater (konkordater) med Pavestolen:

- Concordato lateranense af 11. februar 1929 mellem Italien og Pavestolen som ændret ved den aftale med tillægsprotokol, der blev undertegnet den 18. februar 1984 i Rom
- aftalen af 3. januar 1979 mellem Pavestolen og Spanien om retlige anliggender.

4. De i stk. 2 omhandlede afgørelser kan med henblik på anerkendelse i Italien og Spanien underkastes de samme procedurer og den samme kontrol som afgørelser truffet af kirkeretter på grundlag af de i stk. 3 nævnte internationale traktater med Pavestolen.

5. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:

- en kopi af de i stk. 1 og 3 omhandlede traktater, og
- meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne traktater.

Artikel 41

Medlemsstater med to eller flere retsordener

For så vidt angår en medlemsstat, hvor to eller flere retsordener eller regelsæt vedrørende sagsområder, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder:

- forstås en henvisning til sædvanligt opholdssted på denne medlemsstats område som en henvisning til sædvanligt opholdssted på en territorial enheds område

- b) forstås en henvisning til nationalitet som en henvisning til tilhørsforhold til en territorial enhed som fastsat efter den pågældende medlemsstats lovgivning
- c) forstås en henvisning til de myndigheder i denne medlemsstat, som behandler en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, som en henvisning til de myndigheder i den territoriale enhed, som behandler begæringen
- d) forstås en henvisning til reglerne i denne medlemsstat som en henvisning til reglerne i den territoriale enhed, hvor kompetence, anerkendelse eller fuldbyrdelse gøres gældende.

KAPITEL V

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 42

- Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter samt på forlig, der er indgået for retten under en retssag, efter at forordningen er trådt i kraft.
- Retsafgørelser, som er truffet, efter at denne forordning er trådt i kraft, i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, skal anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel III, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II eller i en konvention, der, da sagen blev anlagt, var gældende mellem domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. maj 2000.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 43

Efterprøvelse

Senest den 1. marts 2006 og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning, specielt af artikel 36, artikel 39 og artikel 40, stk. 2. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag om tilpasning af forordningen.

Artikel 44

Ændring af lister over kompetente retter og appelmuligheder

- Medlemsstaterne meddeler Kommissionen tekster, der indebærer ændring af listerne over kompetente retter og appelmuligheder i bilag I, II og III. Kommissionen ændrer de berørte bilag i overensstemmelse hermed.
- Ajourføringen eller tekniske ændringer af formularerne i bilag IV og V vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 45, stk. 2.

Artikel 45

- Kommissionen bistås af et udvalg.
- Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.
- Udvalget vedtager sin forretningsorden.

Artikel 46

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 1. marts 2001.

På Rådets vegne

A. COSTA

Formand

BILAG I

Den i artikel 22 omhandlede anmodning skal fremsættes over for følgende retter:

- i Belgien, »tribunal de première instance«/»rechtbank van eerste aanleg«/»erstinstanzliches Gericht«
 - i Tyskland
 - i distriktet for »Kammergericht (Berlin): Familiengericht Pankow/Weißensee«
 - i distrikterne for de øvrige »Oberlandesgerichte«: »Familiengericht«, som er beliggende samme sted som »Oberlandesgericht«
 - i Grækenland, »Μονομελές Πρωτοδικείο«
 - i Spanien, »Juzgado de Primera Instancia«
 - i Frankrig, præsidenten for »Tribunal de grande instance«
 - i Irland, »High Court«
 - i Italien, »Corte d'appello«
 - i Luxembourg, præsidenten for »Tribunal d'arrondissement«
 - i Nederlandene, præsidenten for »arrondissementsrechtbank«
 - i Østrig, »Bezirksgericht«
 - i Portugal, »Tribunal de Comarca« eller »Tribunal de Família«
 - i Finland, »käräjäoikeus«/»tingsrätten«
 - i Sverige, »Svea hovrätt«
 - i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, »High Court of Justice«
 - b) i Skotland, »Court of Session«
 - c) i Nordirland, »High Court of Justice«
 - d) i Gibraltar, »Supreme Court«
-

BILAG II

En afgørelse kan appelleres efter artikel 26 til følgende retter:

- i Belgien:
 - a) den part, der har anmodet om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appellere afgørelsen til »cour d'appel«/»hof van beroep«
 - b) den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, kan anfægte afgørelsen over for »tribunal de première instance«/»rechtbank van eerste aanleg«/»erstinstanzliches Gericht«
- i Tyskland, »Oberlandesgericht«
- i Grækenland, »Εφετείο«
- i Spanien, »Audiencia Provincial«
- i Frankrig, »Cour d'appel«
- i Irland, »High Court of Justice«
- i Italien, »Corte d'appello«
- i Luxembourg, »Cour d'appel«
- i Nederlandene:
 - a) »gerechtshof«, hvis afgørelsen appelleres af den part, der har anmodet om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, eller af den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne har givet møde
 - b) »arrondissementsrechtbank«, hvis afgørelsen appelleres af den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne ikke har givet møde
- i Østrig, »Bezirksgericht«
- i Portugal, »Tribunal de Relação«
- i Finland, »hovioikeus«/»hovrätten«
- i Sverige, »Svea hovrätt«
- i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, »High Court of Justice«
 - b) i Skotland, »Court of Session«
 - c) i Nordirland, »High Court of Justice«
 - d) i Gibraltar, »Court of Appeal«

—

BILAG III

Afgørelser i appelsager kan i henhold til artikel 27 kun anfægtes:

- i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene, ved en kassationsappel
 - i Tyskland, ved en »Rechtsbeschwerde«
 - i Irland, ved appel vedrørende et retligt spørgsmål, til »Supreme Court«
 - i Østrig, ved en »Revisionsrekurs«
 - i Portugal, ved en »recurso restrito à matéria de direito«
 - i Finland, ved appel til »korkein oikeus/högsta domstolen«
 - i Sverige, ved appel til Högsta domstolen
 - i Det Forenede Kongerige, ved én enkelt appel vedrørende et retligt spørgsmål
-

BILAG IV

Attest i henhold til artikel 33 vedrørende retsafgørelser i ægteskabssager

1. Domsstat _____
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn _____
 - 2.2. Adresse _____
 - 2.3. Tlf./fax/e-post _____
3. Ægteskab
 - 3.1. Hustru
 - 3.1.1. Fulde navn _____
 - 3.1.2. Fødeland og -sted _____
 - 3.1.3. Fødselsdato _____
 - 3.2. Mand
 - 3.2.1. Fulde navn _____
 - 3.2.2. Fødeland og -sted _____
 - 3.2.3. Fødselsdato _____
 - 3.3. Vielsesland, -sted (hvis dette kendes) og -dato
 - 3.3.1. Vielsesland _____
 - 3.3.2. Vielsessted (hvis dette kendes) _____
 - 3.3.3. Vielsesdato _____
4. Ret, der har truffet retsafgørelsen
 - 4.1. Rettens navn _____
 - 4.2. Rettens hjemsted _____
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato _____

5.2. Journalnummer _____

5.3. Retsafgørelsens art

5.3.1. Skilsmisse

5.3.2. Omstødelse af ægteskab

5.3.3. Separation

5.4. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven sagsøgt?

5.4.1. nej

5.4.2. ja ⁽¹⁾

6. Navn på parter, som har haft fri proces _____

7. Er retsafgørelsen appelleret eller genoptaget i domsstaten?

7.1. nej

7.2. ja

8. Dato for retsvirkning i domsstaten

8.1. Skilsmisse _____

8.2. Separation _____

Udfærdiget i _____, den _____

Underskrift og/eller stempel

(¹) De dokumenter, der er omhandlet i artikel 32, stk. 2, skal vedlægges.

BILAG V

Attest i henhold til artikel 33 vedrørende retsafgørelser om forældremyndighed

1. Domsstat _____
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn _____
 - 2.2. Adresse _____
 - 2.3. Tlf./fax/e-post _____
3. Forældre
 - 3.1. Moder
 - 3.1.1. Fulde navn _____
 - 3.1.2. Fødselsdato og fødested _____
 - 3.2. Fader
 - 3.2.1. Fulde navn _____
 - 3.2.2. Fødselsdato og fødested _____
4. Ret, der har truffet retsafgørelsen
 - 4.1. Rettens navn _____
 - 4.2. Rettens hjemsted _____
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato _____
 - 5.2. Journalnummer _____
 - 5.3. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven person?
 - 5.3.1. nej
 - 5.3.2. ja ⁽¹⁾

(1) De dokumenter, der er omhandlet i artikel 32, stk. 2, skal vedlægges.

6. Børn, der er omfattet af retsafgørelsen ⁽¹⁾

6.1. Fulde navn og fødselsdato _____

6.2. Fulde navn og fødselsdato _____

6.3. Fulde navn og fødselsdato _____

6.4. Fulde navn og fødselsdato _____

7. Navn på parter, som har haft fri proces _____

8. Attestering af eksigibilitet og forkyndelse

8.1. Er retsafgørelsen eksigibel i henhold til domsstatens lovgivning?

8.1.1. ja 8.1.2. nej

8.2. Er retsafgørelsen blevet forkyndt for den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres?

8.2.1. ja

8.2.1.1. Den pågældende parts fulde navn _____

8.2.1.2. Forkyndelsesdato _____

8.2.2. nej

Udfærdiget i _____, den _____

Underskrift og/eller stempel

⁽¹⁾ Hvis der er flere end fire børn, anvendes en ny formular.